

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת מקץ
ל כסלו
שנת תשפ"ב לפ"ק
שנה 3, גליון 11
(63)

ארויסגעשאבן דורך אונזרות היכל הקודש הרס"ב

שרייען וועט זיכער גארנישט העלפן

נאר זאגט דער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קצ"ח): "כשאחד צועק להשם יתברך, אומרים לו לטע, כמו שכתוב (שמות יד, טו): מה תצעק אלי, דבר אל בני ישראל ויסעו", דאס הייסט ווען א מענטש איז אין א צרה רחמנא לצלן איז די גרעסטע צרה אויב ער איז זיך מייאש, ער מאכט אפ אז ער איז שוין דערנאך, ער זינגט צו זיך "איך בין אין א צרה", "איך בין אין א צרה"; דער מענטש מוז אויפהערן טראכטן פון זיין צרה, ער מוז פרובירן אנהייבן צו גיין, "אבער איך קען דאך נישט גיין" - עס איז זיכער יא דא א וועג צו גיין, אז דו וועסט שטיין און שרייען וועט זיכער גארנישט ווערן.

וואס איז דער פראבלעם פון שרייען צום אייבערשטן?

איי וועסטו פרעגן, דער רבי האט אונד דאך אויסגעלערנט אז מען זאל רעדן צום אייבערשטן און אים בעטן אלעס וואס מען דארף אויף אונזער פשוט'ע שפראך, אויב אזוי וואס איז דער פראבלעם פון שטיין און שרייען צום אייבערשטן? נאר מיר האבן שוין אסאך מאל געשמעקט דערפון; ווען דער רבי איז געווען אויפ'ן וועג קיין ארץ ישראל האט דער סמ"ך מ"ם נישט געוואלט דער רבי זאל אַנקומען אין ארץ ישראל, [אזוי ווי אלע צדיקים געהאט גרויסע מניעות ווען זיי האבן געוואלט פארן קיין ארץ ישראל, דער בעל שם טוב הקדוש זכותו גן עלינו איז שיעור דער הרג'עט געווארן אויפ'ן וועג, און ער איז טאקע למעשה נישט אַנגעקומען אין ארץ ישראל, דער רבי איז למעשה יא אַנגעקומען], אינמיטן וועג האט אויסגעבראכן א געפערליכע שטורעם ווינט אויפ'ן ים, און די מענטשן אויפ'ן שיף האבן זיך שוין געגרייט אויפ'ן טויט, קיינער האט שוין נישט געגלייבט אז זיי וועלן דאס קענען איבערלעבן, יעדער האט געוויינט און געשריגן צום אייבערשטן, אבער דער רבי איז געזיגן שטיל די גאנצע צייט, מענטשן זענען צוגעקומען צום רבי'ן פרעגן פארוואס ער שווייגט אין אזא גרויסע עת צרה, אבער דער רבי האט זיי גארנישט געענטפערט.

די שיף דריידט זיך איבער נאר וועגן אייך

עס איז אבער דאָרט געווען די ווייב פונעם רב פון חאטין, וואס זי איז געווען א געלערנטע פרוי, און זי האט געוויינט און געשריגן, זי איז געקומען צום רבי'ן און אַנגעהויבן שרייען: "איר זיצט דא אזוי שטיל אין די צייט וואס די שיף דריידט זיך איבער, וואס איז מיט אייך?!" און זי האט געשאלטן דעם רבי'ן, האט דער רבי איר געזאגט: "קען זיין די שיף דריידט זיך איבער נאר וועגן אייך, וואלט איר נישט געשריגן וואלט זיך דער שטורעם אפגעשטעלט" (שבתי ה"ו, סדר הנסיעה שלו לארץ ישראל, סימן י"ד).

דאס איז אויך זייער שווער צו פארשטיין, וואס גייט דא פאר, דער רבי איז דאך דער וואס זאגט אז מען טאר זיך נישט לאזן, מען דארף דאווענען און שרייען צום אייבערשטן, און דא זאגט דער רבי פאר זיך פאר זיך פרוי אז וועגן איר געשריי איז דא דער שטורעם? נאך מער איז שווער צו פארשטיין אז מען זעט (שבתי ה"ו, שם, סימן כא) ווי א שטיק צייט שפעטער ווען דער רבי איז נאכאמאל געווען אויפ'ן שיף, דעמאלט האט דער רבי יא געבעטן דעם אייבערשטן אז דער שטורעם זאל זיך אפשטעלן און די שיף זאל זיך נישט איבער דרייען.

שבת קודש פרשת וישלח, שנת תשפ"ב לברט קטן, איז דער ראש ושיבה של"ט א געווען אין וויליאמסבורג יע"א: אינדערפרי נאכ'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ושיבה של"ט א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה יא. מן מלך וכו' שפחה שנתחלפו.

אין קורצן פון פריער

דער רבי דערציילט, אז עס האט זיך אויפגעטוישט דער בן מלך מיט'ן בן שפחה. דער אמת'ער בן מלך האט מען פארטריבן, און ער איז געווארן זייער צעבראכן, "פארוואס האט דער אייבערשטער געטון מיט מיר אזא זאך, ממה גפשה, בין איך דער בן מלך - פארוואס בין איך פארטריבן, איך דארף דאך זיין יעצט אין פאלאץ, איך דארף יעצט זיין קעניג; בין איך נישט דער בן מלך - דארף איך אויך נישט אנטלויפן פון שטוב", איז ער געווארן זייער ברוגז, האבנדיג קשיות אויף די אמונה רחמנא לצלן, און דאס האט אים געבעה אראפ געווארפן אז ער האט אַנגעהויבן טרינקען און גיין צו שמוץ פלעצער וכו' וכו'.

דערציילט דער הייליגער רבי ווייטער:

אמאל האט מען אים גינאנט אין חלום. אז דו ווילסט אויף דיר רחמנות האבן זאלסטו אזוי טאן (דהיינו ער זאל גיין אויף דעם רייד וכו' כנ"ל).

ווי מיר האבן שוין געהאט פאריגע וואך אין די מעשה אז ער האט זיך גע'חלומט אז עס איז דא פאר אים א וועג ארויסצוגיין פון זיינע פראבלעמען, ער זאל גיין צום רייד וואס גייט פארקומען אין יענעם פלאץ, אין יענעם טאג, און וואס עס וועט זיך אים צום ערשט טרעפן צו פארדינען - זאל ער אַננעמען.

האט ער שוין נימוזט מקרים ויין דעם חלום. און ער איז גינאנען. און האט אנועק גיגן דאס איברקע געלט וואס ער האט נאך גיהאט האט ער עס אנועק גיגן אויף דער ארבריק ווי ער איז גישטאנען און די גוטע קליידער וואס ער האט גיהאט. האט ער אויך גילאזט אויף דער סטאנצא. און ער האט זיך גינמען א פראסטע מבלבש ווי סוחרים דהיינו איין א פינטשע און איז גיפארן אויף דעם רייד. און איז אהין גיקומען.

און ער איז אויף גישטאנען גאנץ פריא און איז גינאנען אויף דעם רייד.

נישט בלייבן אין זיין צרה

דאס איז א וויכטיגער לימוד פאר יעדן איינעם צו ניצן אינעם לעבן, ווען א מענטש האט פראבלעמען זאל ער נישט בלייבן אין זיין צרה נאר ווייטער גיין, ער מוז פרובירן זיך ארויס צו זען פון זיין צרה. ווי דער רבי טייטש דעם פסוק (שמות יד, טו): "וואמר ה' אל משה, מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו", דער אייבערשטער האט געזאגט צו משה רבינו: "פארוואס שרייסטו צו מיר? רעד צו די אידישע קינדער אז זיי זאלן זיך ציען!" ווען מען לערנט דעם פסוק איז דאס זייער שווער צו פארשטיין; וואס הייסט "פארוואס שרייסטו צו מיר?" - וואס דען זאל איך טון? אז א מענטש איז אין א צרה דארף ער דאך שרייען צום אייבערשטן, וואס דען זאל ער טון ווען ער איז אין א צרה? נאך איז שווער צו פארשטיין, וואס הייסט "זיי זאלן זיך ציען" - וואו זאל איך זיך ציען? דאס איז דאך מיין פראבלעם, אז איך האב נישט וואו צו גיין, פון איין זייט איז דאך דער ים און פון די אנדערע זייט שטייען די מצרים און שיקן פיילן?

פארלויבן קייט מאכט נאר ערגער

נאר עס איז דא צוויי זאכן, עס איז דא בעטן דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם העלף די שיה זאל זיך נישט איבער דרייען" - דאס האט דער רבי נא געטון, און דאס ברענגט דער רבי אריין אין אונז מיר זאלן דאס אויך טון ווען מיר זענען אין א צרה, נאכדעם איז דא ווען א מענטש איז פארלירן, ער שרייט צוליב זיין פארלויבן קייט, דאס איז נישט גוט, א געשריי פון פארלויבן קייט מאכט נאר ערגער.

עטץ מוזט אנהייבן גיין

וועגן דעם האט דער אייבערשטער געזאגט פאר משה רבינו: "פארוואס שרייסטו צו מיר? רעד צו די אידישע קינדער אז זיי זאלן זיך ציען!" עטס שרייטס פון פארלויבן קייט, עטץ מוזט אנהייבן גיין. און דאס איז געווען די מעשה ביים רבי'ן אויפ'ן שיה פארנדיג קיין ארץ ישראל, אז דער גאנצער עולם האט געשריגן פון פארלויבן קייט, דאס האט געארט פאר'ן רבי'ן.

די עצה איז נישט צו זיצן און שרייען

דאס איז געווען דער פראבלעם פונעם בן מלך, ער איז טאקע געווען אין א גרויסע צרה, מען האט אים גענומען אלס קינד און פארטוישט, מען האט אים געטון אלע מיני רשעות און יעצט דארף ער זיך וואלגערן אין די גאסן, אבער די עצה פאר אים איז נישט צו זיצן און שרייען: "מען האט מיר פארטוישט", "מען האט מיר גערויפ'ט", "מען האט מיר געהרג'עט מיין לעבן", נאר די עצה איז ער זאל טון עפעס, גיי צו א ריד, טו עפעס, פון שטיין און שרייען וועסטו גארנישט האבן.

שרייען און פארפירן איז נישט תפלה

יעדער איינער קען זיך טרעפן אין די מעשה, יעדער איינער מיט זיין שווערע פארגאנגענהייט וואס ער איז אריבער; דער רבי לערנט אונז, אז שרייען און פארפירן איז נישט תפלה, דאס איז סתם שרייען צוליב פארלויבן קייט, הייב אן עפעס טון, פאר צום ריד, גיי קויף איין סחורה; דערפאר איז דער בן מלך אויפגעשטאנען אינדערפרי גיין צום ריד.

האט אים באגעניגט א סוחר און האט צו אים גזאנט. ווילסטו עפעס פארדינען האט ער אים געענפערט. וואס האט ער אים נישט אפ באדארף דא צו טרייבן בהמות. וועסטו זיך פארדינען ביי מיר. און ער האט נישט צייט גיהאט זיך מיישב צו זיין מהמת דעם הלום ה'ל' (ווארן דער הלום איז זיך גווען אז דאס ערשטע פארדינסט מוז ער אנעמען וכו') פנ"ל) האט ער תיכף געענפערט. וואס האט ער סוחר האט אים תיכף גידונגען. און האט תיכף אנהייבן אויף אים צו שאפן אזוי ווי איין האר אויף זיינע משתתים. און ער האט זיך אנהייבן ארום צו קוקן וואס ער האט דא גיטאן. ווארן צו אים קומט בודאי נישט אזוי איין דיקט. ווארן ער איז זיך איין איינלער מענטש. און היינט וועט ער מוזן טרייבן בהמות. און ער וועט מוזן גיין צופוס ביי די בהמות.

דאס איז אים געווען זייער שווער, קודם כל ווייל ער איז דאך געווען א בן מלך, האט ער געהאט אן איינדעלער נאטור, און אויך ווייל ער האט נאך קיינמאל נישט געהאט קיין דזשאב, ער האט נאך קיינמאל נישט געארבעט, ער פלעגט שכיב'ן און גיין צו שמוץ פלעצער, א מענטש וואס האט א דזשאב דארף אויפשטיין, אז ער קומט שפעט פרעגט מען שוין "וואו ביסטו געווען?" דערפאר איז אים געווען זייער שווער דאס זיך אראפגיין צו א דזשאב.

נאר מע קאן שוין קיין חרטה נישט האבן. און דער סוחר שאפט אויף אים. אזוי ווי איין האר. האט ער גיפרענט דעם סוחר. ווי וועל איך אליין גיין מיט די בהמות. האט ער אים געענפערט. איך האב נאך האראייס וואס זיי טרייבן מינע בהמות. וועסטו מיט זיי אין איינעם גיין. און ער האט אים אפ גינגן צו דער האנט עטליכע בהמות וואס ער זאל זיי טרייבן. האט ער די בהמות גיפירט אים דער שטאט ארום און דארט זענען זיך צום אויף גיקומען די איבריגע האדייעס וואס זיי טרייבן בהמות. זענען זיי אין איינעם גינגען. און ער האט גיטריבן די בהמות. און דער סוחר האט גיטריבן אויף איין פערד. און איז ביי זיי גינגען. און דער סוחר האט גיטריבן מיט אכוריות (דהיינו מיט בעס און אים דערפארמייקייט) און אקענין אים איז ער גווען מיט מער אכוריות. און ער האט זיך זייער און זייער גיטראקן פאר דעם סוחר. מהמת ער האט אים גיזעהן אז ער האט זייער גרויס אכוריות און פעס אקענין אים. און ער האט מורא גיהאט. קאמער טוט ער אים איין ועין מיט דעם שטעקן וועט ער תיכף שטארבן (ווארן דער בן מלך איז גווען זייער איין איינלער מענטש און מהמת זיין איינלעדיג האט ער זיך זייער גיטראקן און עס האט זיך אים אזוי גידיאט) און ער איז גינגען מיט די בהמות און דער סוחר ביי זיי. און זיי זענען גיקומען צו אין ארט. האט מען גינימען דעם זאק וואס דארט ליגט דאס ברויט פון די האראיייעס און מע האט זיי גיניגן עסין. און אים האט מען אויך גיניגן פון דעם ברויט. און ער האט גיניעסן.

דערנאך זענען זיי גינגען פאר זייער איין גידעכטן וואלד. זענען פארגאנגען צוויי בהמות פון זיינע בהמות אין וואלד אריין. האט אויף אים דער סוחר א גישריי גיטאן.

איז ער גינגען נאך די בהמות ער זאל זיי האפן. אין די בהמות זענען ווייטער אנטלויפן גינארין. און ער האט זיי נאך גזאגט און מהמת דער וואלד איז גווען זייער גידעכט. איז תיכף ווי ער איז אריין גינגען אין וואלד אריין. האבן זיי זיך שוין נישט גיזעהן איינס דאס אנדערע. און ער איז תיכף געלם גווארן (דהיינו פארהוילן גווארן) פון זייערע אויגן (דהיינו פון די איבריגע וואס זיי זענען מיט אים גינגען) און ער (דהיינו דער בן מלך) וואס ביי אים זענען עס פארגאנגען די צוויי בהמות איז אליין גינגען און האט נאך גזאגט נאך די בהמות. אין זיי אנטלויפן אליין. און ער האט זיי אסאך נאך גזאגט. ביז ער איז אריין גיקומען אין גידעכטן וואלד אריין האט ער זיך מיישב גווען. סיי ווי סיי. וועל איך שוין שטארבן ווארן אז איך וועל מיך אומקערן אן די בהמות. וועל איך שטארבן דורך דעם סוחר. ווארן מהמת גרויס פחד וואס ער האט גיהאט פאר דעם סוחר. האט זיך אים גידיאט. אז דער סוחר וועט אים הרגענען. אז ער וועט זיך אומקערן. אן די בהמות. און אז איך וועל דא זיין. וועל איך אויך שטארבן דורך די חיות פון דעם וואלד. האט ער זיך מיישב גווען. וואס זאל איך מיך אומקערן צום סוחר. ווי קאן איך צו אים קומען אן די בהמות. ווארן ער האט גיהאט גרויס פחד אים. איז ער גינגען. און האט ווייטער נאך גזאגט נאך די בהמות און זיי אנטלויפן אליין. דערנווייל איז נאכט גווארן און אזוינס האט ער נאך נישט גיהאט אז ער זאל מוזן נעכטיגן אליין ביינאכט אין אזוי איין גידעכטן וואלד. און ער האט גייערט דאס ברוימען פון די חיות וואס זיי האבן גיברומט אזוי ווי זייער סוחר איז. האט ער זיך מיישב גווען. און איז ארויף גינגען אויף א בוים און האט דארט גינעכטיגט.

קריה ארויף אויף א בוים

ווען א מענטש שפירט ער איז שוין געענדיגט, ער הערט שוין די ברומען פון די חיות, מען גייט אים הרגענען, ער גייט אריין אין שרעק, איז דא פאר אים איין עצה "קריה ארויף אויף א בוים". מוהרא"ש שרייבט (נתיב אפרסמו) דער בוים דאס איז דער צדיק, ווי עס שטייט (תקוני זתר, תיקון 1): 'עץ דא צדיק'; ווען א מענטש זעט עס איז שוין כלו כל הקצין, עס איז אים אזוי ביטער - דאן גייט ער צום צדיק, דאן נעמט ער די עצות פונעם צדיק וואס העלפט אים ארויסגיין פון אלע צרות.

טון די עצות פון רבי'ן

דער אייבערשטער האט געהאלפן מיר זענען מקורב צום רבי'ן, דארף מען וויסן אז עס איז נישט גענוג מיר זענען מקורב צום רבי'ן, נאר מען דארף טון די עצות פון רבי'ן. עס איז געווען א ברוימען פון חסיד רבי ישראל בער אונדערס זכרונות לברכה, ער האט געוואוינט אין סטריה און מען האט אים דארט זייער גערוד'פ'ט, דערפאר איז ער אלץ געווען צעבראכן; זייענדיג א תלמיד פון רבי ישראל קארדונער זכרונות לברכה, וואס איז געווען א ברוימען פון חסיד, א גרויסער צדיק, האט ער געוויינט צו זיין רבי אז ער איז זייער צעבראכן, האט אים רבי ישראל געזאגט: "דו ווייסט וואס איז דער חילוק צווישן מיר און דיר? ביידע ווייסן פון רבי'ן, נאר דו ווייסט די עצות פון רבי'ן, אבער דו נוצט עס נישט, און איך ווייס די עצות און איך נוצ עס".

ער איז אלץ געווען פרייליך

אין ספר ישראל סבא (וואס רבי ישראל בער האט געשריבן) זעט מען וואס רבי ישראל קארדונער איז אלץ דורכגעגאנגען אין זיין לעבן, ער איז געווען א נישט געזונטער מענטש וכו', אבער ער איז אלץ געווען פרייליך, האט ער געזאגט פאר ר' ישראל בער, מיר ביידיע ווייסן פון אלע עצות, די עצה פון התבודדות, די עצה פון שמחה, די עצה פון זוכן גוטס אין זיך, נאר דו נוצט עס נישט.

די גרעסטע טערעפי

ווען א צעבראכענער מענטש גייט זיך אויסרעדן צו א טערעפיסט, וועלן אים די גרעסטע פסיכאלאגן אים נישט וויסן צו זאגן די פשוט'סטע עצה פון רבי'ן, וואס דאס איז די גרעסטע טערעפי, אז א מענטש זאל זוכן אין זיך גוטע זאכן (לקישי מותר'ן חלק א, סימן רפב), און דאס מיינט נישט נאר מען זאל סתם זוכן, נאר מען דארף טראכטן דערפון, דאנקען דעם אייבערשטן דערויף, און עס זאגן פאר זיך אליינס - דאן וועט דער מענטש ארויסגיין פון אלע זיינע ווייטאגן.

אין די שלעכטע טעג זאלסטו קוקן

דער הייליגער רבי זאגט (לקישי מותר'ן חלק א, סימן לג, אות א), יעדער מענטש האט גוטע טעג און שווערע טעג, וואס איז די עצה צו קענען אריבער גיין בשלום די שווערע טעג; מיט די עצה וואס שלמה המלך זאגט (קהלת 1:14): 'ביום טובה, היה בטוב', אין א טאג וואס עס גייט דיר גוט, זאלסטו זיך באנוצן מיט די גוטס, 'וביום רעה ראה', אין די שלעכטע טעג זאלסטו קוקן,

נקודה, דאס וויל דער רבי מיר זאלן טון, זיך מחיה זיין מיט יעדע קלייניקייט.

לימוד התורה קען גישט ווערן אויס

דאס איז דער יצר הרע, ער ברענגט אריין אינעם מענטש: "דו ביסט גארנישט, פון דיר וועט גארנישט בלייבן, פון דיר וועט גארנישט זיין", אבער דער מענטש דארף זיך שטארקן, "איך בין יא, איך היט שבת, איך גיי מיט בארד און פיאות, איך טו אן תפילין, איך גיי אין בית המדרש", ווער רעדט נאך אז מען לערנט אביסל, "איך לערן אביסל גמרא, איך לערן אביסל משניות", דאס קען מען גישט אנוועק נעמען פון א מענטש, אן עבירה קען מען מאכן אויס, אז מען טוט תשובה וועט די עבירה אויסגעמעקט, אבער לימוד התורה קען גישט ווערן אויס (סוסה כא), אז דו האסט עפעס געלערנט, האסט געלערנט חומש, האסט געלערנט משניות, האסט געלערנט גמרא, דאס בלייבט. אפילו דו לערנסט גישט 'לשמה' - וועט מען דאס דארפן מנכה זיין, אבער די חומש בלייבט, די משניות בלייבט, די גמרא בלייבט.

קומסט אהיים - געב א שמייכל

איינמאל דער מענטש איז ביי זיך פרייליך, קומט ער אויטאמאטיש אהיים צו די ווייב און קינדער. עס איז גישט קיין שווערע זאך צו האבן שלום בית, עס איז גישט קיין שווערע זאך צו האבן א פרייליכע שטוב, מען דארף נאר ארבעטן דערויף, מען דארף געדענקן: קומסט אהיים - געב א שמייכל, קומסט אהיים - געב א גוט ווארט, רעג זיך גישט אויף אז דאס איז גישט גרייט, נענץ איז גישט גרייט, קום אהיים געב גוטע ווערטער: "וואס מאכסטו?" "דו ביסט פיין", "דו ביסט וואויל", דאס זענען די עצות פון הייליגן רבין.

עס מוז זיין א וועג ארויס

א מענטש דארף וויסן: "אז איך בין אריין אין א צרה - מוז זיין א וועג ארויס". דאס איז פונקט אזוי ווי א קינד וואס האט געגעבן א שטעק אריין זיין האנט אדער קאפ צווישן א שמאלע צוים, צווישן צוויי אייזענעס, דאס קינד הייבט אן שרייען און וויינען, און די מאמע ווייסט גישט וואס צו טון, זי פאלט אריין אין א פאניק, זי הייבט אן ציען דאס קינד, זי רופט הצלה... אבער א קלוגער מענטש פארשטייט אז דאס בהלה פארשווערט דאס ארויסנעמען, די עצה איז צו בארואיגן דאס קינד און שטייטערהייט פרוברין עס ארויסצולייטשן פון דארט, ווייל אויב האט עס געקענט דארט אריינגיין צווישן די צוויי אייזענעס דארף עס קענען צוריק ארויסגיין, אויב האט זיך דאס דארט געקענט אריינגלייטשן דארף עס קענען זיך צוריק ארויסגלייטשן.

אריין אין א פלאנטער

אזוי איז עס מיט יעדע זאך, אז דו ביסט אריין אין א פלאנטער מוז זיין א וועג ארויס, ווייסט פארוואס דו טרעפט גישט דעם וועג ארויס? ווייל דו ביסט פארלוירן, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט אויפ'ן שיף: פון שרייען די שיף גייט זיך איבערדרייען! - פון דעם טיטסטו גארנישט אויף, דו ווארפטסט סתם אריין דעם עולם אין א פאניק.

פארוואס זאלסטו זיך לאזן פייניגן אין מח?

אז עס גייט דיר אזויפיל איבער, דו ביסט אזוי פארפלאגט, דאן קריך ארויף אויפ'ן בוים, נעם די עצות פון רבין. פארוואס זאלסטו זיך לאזן פייניגן אין מח? פארוואס זאלסטו גישט נעמען די עצה פון התבודדות? גיי אין א זייט, זאג ארויס דייע פראבלעמען פאר'ן אייבערשטן.

א פּרעשור קוקער (Pressure Cooker)

דער מח פון א מענטש איז אזוי ווי א "פרעשור קוקער (Pressure Cooker)" סאפ; עס ענטהאלט גאר א שטארקע היץ, עס קאכט און קאכט און די גאנצע היץ בלייבט אינעווייניג, אויב מען לאזט דאס צו שטארק קאכן קען עס חס ושלום אויפפלאצן, עס קען ווערן א באמבע צוליב די פילע היץ וואס ליגט דארט, אזוי איז דער מח פון א מענטש. ווי אזוי געשעט א גערוון בראך לא עלינו? ווען דער מח איז פול מיט ווייטאג, ער פלאגט זיך אין זיין מח מיט יסורים וכו', ביז דאס רייסט זיך איבער, באקומט ער א גערוון בראך השם ישמרינו, ווען דער מענטש זאל זיך אביסל עפענען ארויס צו לאזן דאס היץ פון זיין מח, ער דערציילט פאר'ן אייבערשטן וואס ער מוטשעט זיך, ער זאגט: "רבנו של עולם העלף מיד", "רבנו של עולם איך פיל דאס", "רבנו של עולם איך פיל יענץ", "רבנו של עולם איך קען מער גישט אויסהאלטן מיין צער",

דאס הייסט, מען דארף גוט אריין קוקן אין די שלעכטס וועט מען זיכער טרעפן גוטס; אז מען קוקט גוט אריין אינעם שווערטייט זעט מען אז דער אייבערשטער איז מלא רחמים און עס איז אלעס מיט גרויס חסדים; זוף אויף די גוטע זאכן, זוף אויף דעם אייבערשטן אין די צרה, אז דער אייבערשטער האט מיר געגעבן א צרה, דארף איך טרעפן דעם אייבערשטן אין די צרה,

א גרוב אין רשות הרבים

אז מען האט חתונה געהאט דארף מען גאר שטארק אכטונג געבן דערויף, אפילו מען איז גישט פרייליך דארף מען זיך מאכן פרייליך. מוהרא"ש ברענגט אין אשך בנחל בשם רבי ישראל סאלאנטער זכר צדיק לברכה: א מענטש האט גישט קיין רעכט ארומצוגיין מיט א גישט פרייליכן פנים, ווייל עס איז דא אן הלכה (בבא קמא ג) מען טאר גישט גראבן א גרוב אין רשות הרבים, און דער פנים פון א מענטש איז א רשות הרבים ווייל מען גייט דאך ארום צווישן מענטשן, און אויב מען גייט ארום מיט א צעבראכענע ברענגט דאס אריין א צעבראכענע אין א אנדערע מענטשן, ווייל ווען מען קוקט אויף א פרייליכער מענטש - ווערט מען פרייליך, און ווען מען קוקט אויף א מרה שחורה דיגער מענטש - ווערט מען מרה שחורה.

די גאנצע בנן איינגעהילט אין שרעק

אז מען קומט אהיים צעבראכן, ווארפט מען אריין די ווייב און קינדער אין צעבראכענע. אפילו די שכנים ווארפט ער אראפ דורך זיין צעבראכענע, ווי מען זעט אמאל א מענטש קומט אויף מיט א דמיון אז די וועלט גייט אונטערגיין, ער זאגט עס פאר א שכן און דער שכן פאר די אנדערע שכן, ביז די גאנצע בנן גייט שוין ארום איינגעהילט אין שרעק.

גראבן א הייל ביו צום הייוועי

איינע פון די משפחות וואס וואוינען אין שטעטל האבן זיינע עלטערן אים געזאגט: "גראב א הייל פון דיין הויז ביו צום הייוועי, אויב מען וועט דארפן אנטלויפן זאלסטו קענען אנטלויפן... די עלטערן זענען קלוגע מענטשן, נארמאלע מענטשן, נאר עס איז אריין אין זיי א שרעק אז די וועלט גייט ווערן אויס... זיי זאגן "אזוי האט עס אויסגעקוקט פאר'ן קריג", ער הייסט זיינע קינדער גראבן היילן אונטער'ן ערד, אז מען וועט שרייען "לויף" זאל מען האבן וואו צו לויפן... איי, וואו קען מען לויפן אויפ'ן הייוועי? וואו וועסטו פארן? מיט א שיף? אזוי איז עס, א מענטש רעדט זיינע דמיונות און לייגט יעדן אריין אין זיין לאך.

הייב אן גיין

און אז דער מענטש איז שוין אויפ'ן בוים, ער ווייסט שוין פון די עצות פון רבין, דארף ער דאס אויף געבן פאר אנדערע, אז מען טרעפט מענטשן, זאג זיי: עס וועט זיין גוט, זוף אויף גוטע זאכן אין די לעבן, האסט א צרה גיי בעט דעם אייבערשטן, הער אויף שרייען פון פארלוירנע קייט; אזא געשריי איז גישט פון אמונה, הייב אן טון, הייב אן גיין, הייב אן לעבן, טו וואס דו קענסט יא.

אש אונטער די פיס פון צדיקים

זוכן דאס גוטס איז איינע פון די יסודות אין ברסלב, דאס איז דער תורה פון "אזמרה" (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רבב), אז א מענטש מוז גוט קוקן אויף א צווייטן, און א מענטש מוז גוט קוקן אויף זיך; און אויב דו טרעפט גישט קיין גוטס אין זיך - זאלסטו זיך מחזק זיין "ברוך השם א איד בין איך". דער רבי האט געזאגט (תני מוהר"ן, סימן תקצד) ער האט געזען א צדיק וואס איז געווען אזוי צעבראכן ביי זיך אז ער האט זיך גישט געקענט מחזק זיין מיט גארנישט, האט ער זיך מחזק געווען מיט דעם וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ראש השנה יז) אז די רשעים גייען פלאקערן אין גיהנם צוועלף חדשים, נאכדעם גייט קומען א ווינט און צעבלאזן זייער אש אריין אין גן עדן און עס וועט זיין אש אונטער די פיס פון צדיקים, האט זיך דער צדיק מחיה געווען "על כל פנים גישט" וועט שוין גישט זיין מיט מיר, איך וועל כאטש זיין אש אונטער די פיס פון צדיקים."

זעט מען דא ווי דער יצר הרע וויל אזוי צעברעכן א מענטש, ער נעמט א צדיק און ער מאכט אים טראכטן ווי ער איז שוין א רשע, ער איז שוין פון די רשעים וואס גייען פלאקערן צוועלף חדשים אין גיהנם... אבער עס וועט קומען א ווינט און אריינבלאזן זיין אש אין גן עדן, מיט דעם האט זיך דער צדיק מחיה געווען, "גישט - וועט שוין גישט זיין מיט מיר, איך וועל כאטש זיין אש אונטער די פיס פון צדיקים", ער האט זיך מחיה געווען מיט א קליינע

"רבוגו של עולם העלף מיד, איה בין אריין אין א פראבלעם", "רבוגו של עולם מאך מיד פרייליך", "רבוגו של עולם, איה האב פיזישע יסורים, איה האב גייסטישע יסורים, איה האב רוחניות דיגע יסורים, איה פאל אראפ אין צבירות", יעדער איינער זאגט דאס וואס ער גייט אריבער - דאן ווערט אים גרינגער אין מח, די היץ איז שוין ארויס.

מען פילט זיך גוט

וואס איז די זאך אז א מענטש גייט רעדן צו איינעם? ווייל ווען מען רעדט זיך אויס דאס הארץ, מען געבט ארויס די ווייטאג וואס ליגט אין הארץ פילט מען זיך גוט, דאס איז די עצה פון רבי'ן, זאג ארויס דינע פראבלעמען פאר'ן אייבערשטן.

די עצות פון צדיק

דאס האט דער בן מלך געטון זייענדיג אין וואלד, שפירנדיג ווי ער גייט שוין שטארבן, ער הערט שוין די חיות ברומען, ער זעט שוין דאס טויט פאר די אויגן, איז ער ארויף אויפ'ן בוים, ער האט גענומען די עצות פון צדיק, פונעם הייליגן רבי'ן.

און ער האט גיהערט דאס קול פון די חיות וואס זיי האבן גישרינגן אזוי ווי זייער סדר איז.

אין דער פריה האט ער א קיך גיטאן. האט ער גיזעהן. אז די בהמות שטייען נאכהנט לעבין אים. איז ער אראפ פון דעם בוים. און איז גינאנגען זיי האפ'ן.

עס האט אים גארנישט געשטערט

אויפ'ן בוים האט ער ווייטער געהערט דאס קול פון די חיות וואס זיי האבן געשרינגן אזוי ווי זייער סדר איז, אבער עס האט אים גארנישט געשטערט, ווייל אז מען איז ביים צדיק איז אלעס מסודר. דער פראבלעם איז נאר אז אינדערפרי האט ער געזען ווי די בהמות שטייען געבן אים, איז ער אראפ פונעם בוים; דאס איז דער פראבלעם, ווען א מענטש איז אין א צרה קריקט ער ארויף אויף א בוים, ער גייט צום צדיק, אבער אינדערפרי ווען עס ווערט אים שוין אביסל רואיג, דאן לאזט ער נאך פון די עצות פונעם צדיק, ער גייט אראפ פון בוים.

זענען זיי ווייטער אנטלויפן גיטארין איז ער זיי נאך גינאנגען ווייטער. און זיי זענען ווייטער אנטלויפן גיטארין. און די בהמות האבן זיך גיפונען דארט עפעס גראו צו עסן. האבן זיי זיך גישטעלט פאסען. איז ער נאך גינאנגען זיי האפ'ן. זענען זיי ווייטער אנטלויפן גיטארין און אזוי איז ער אליין זיי נאך גינאנגען און זיי אנטלויפן ער גייט זיי ווייטער נאך און זיי אנטלויפן. ביז ער איז אריין גיקומען אין זייער גידיקען וואלד אריין. וואס דארטן איז שוין גווען חיות וואס זיי האבן נאר קיין מורא נישט פאר קיין מענטשן ווארין זיי זענען ווייט פון דעם יישוב. און עס ווידער גיטארין נאכט. און ער האט גיהערט דאס קול ווי די חיות ברומען. און ער האט זיך זייער גישראקן. דערווייל האט ער דערוועהן ווי עס דארט גישטאנען זייער א גרויסער בוים. איז ער ארויף אויף דעם בוים.

דאס שלעפט אים אריין אין א טיפערע פראבלעם

דאס איז די גאנצע ספורי מעשיות וואס דער רבי דערצייילט, ווען א מענטש האט א צרה לויפט ער צום אייבערשטן, ער לויפט צום צדיק וואס זאל אים העלפן מיט זיינע עצות, און ווען עס ווערט אים שוין ליכטיג, זיינע פראבלעמען הייבן אן נאכאלאזן, דאן טראכט ער שוין: "עס איז נישט געפערליך, איה דאך דאך גיט נישט יעצט די עצות פון רבי'ן", און ער לאזט אפ די אלע עצות פון רבי'ן, וואס דאס שלעפט אים אריין אין א טיפערע פראבלעם רחמנא לצלן.

פארוואס דארפסטו פארכאפן מענטשן?

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן קיינמאל נישט אפלאזן דעם הייליגן רבי'ן, מיר זאלן קיינמאל נישט אראפגיין פונעם בוים, נאר פארקערט, מיר זאלן ארויפשלעפן נאך מענטשן צום בוים, מיר זאלן מקרב זיין נאך אידישע קינדער צום אייבערשטן. מענטשן פרעגן: "פארוואס דארפסטו פארכאפן מענטשן? פארוואס ביסטו נישט צופרידן אז דו ביסט ברטל און לאז מיד זיין וואו איה בין?" דער תירוץ איז, איה וויל דיר אויך געבן דעם חיים טובים וואס איה האב, איה וויל דיר געבן דו זאלסט וויסן אז דו קענסט רעדן צום אייבערשטן, איה וויל דיר געבן דעם סדר דרך הלימוד, איה וויל דיר געבן דעם שכל אז דו קענסט לעבן מיט דיין ווייב, אזוי שיין און אזוי זיס.

אה, עס איז א נאךמאלע זאך? ...

וואס פארכאפן? ווען פארכאפן? וואו פארכאפן? עס איז מורא דיגע מצוה

צו עוסק זיין אין הפצה, עס איז א מורא דיגע מצוה ארויף צו שלעפן נאך אידישע קינדער אויפ'ן בוים. דעם פארגאנגענעם דאנערשטאג האבן צוויי בחורים אויפגעשטעלט א טיש אויפ'ן גאס צו מאכן הפצה, זיי האבן אנגעצינדן ניגונים פון 'טאנץ מיט אמונה' און געטיילט גליונות, קונטרסים און סידי"ס, איז דורכגעגאנגען א מענטש און געזאגט פאר די בחורים: "א שאד עפץ גייסט דא אין וויליאמסבורג הפצה, עס וועט ענק שאטן פאר א שידוך", האבן זיי געזאגט: "מיר זענען שוין חתנים", האט ער זיי געפרעגט צי דער עולם נעמט די זאכן? האבן זיי געענטפערט ווי שוין דער עולם נעמט, מענטשן זענען זיך מחנה מיט די גליונות און קונטרסים, זאגט ער: אה, עס איז א נאךמאלע זאך? דעמאלט געב מיר אהער פון די זאכן, מיין ווייב ליינט עס... וואס וועסטו דען הערן אויף די ניגונים? אז עס איז דא א באשעפער, דאס זינגט עס איינמאל און נאכמאל, ווען מען הערט א ניגון פון אמונה - דאס בארואיגט דעם מענטש, דער מענטש הערט אז דער אייבערשטער וועט אים העלפן, אלעס וועט אריבערגיין.

וועט סיי ווי קומען צו מיר

דער עיקר איז נישט אראפצוגיין פונעם בוים, איה וועל בלייבן אויפ'ן בוים, און איה וועל ארויפשלעפן נאך מענטשן, אינדערפרי ווען עס וועט שוין ווערן בעסער, וועל איה נישט נאכלויפן די בהמות; וואס עס דאך קומען צו מיר, וועט סיי ווי קומען צו מיר, איה איה דאך אין ערנעץ נישט גיין, איה גיי נישט אוועק פונעם רבי'ן, איה לאז נישט אפ דעם רבי'ן.

איה זאג דיר צו די זעלבע זאכן

איה געדענק ווען איה בין מקורב געווארן צום רבי'ן, בין איה געפארן קיין אומאן ראש השנה, האט מען מיר געזאגט: "איה זאג דיר צו די זעלבע זאכן, אפילו דו פארסט נישט קיין אומאן זאג איה דיר צו, איה וועל דיר ארויסנעמען פון שאול תחתית וכו'", מען טאר זיך נישט טענה'ען, האב איה געזאגט: "עס איז נישט אזוי ווי צוויי מענטשן זאגן מיר עפעס צו און איה דאך באשליסן וועמען צו גלייבן, עס איז נישט אן הבטחה וואס גייט געשען אין זיבעציג יאר ארום, איה שפיר שוין ווי דער רבי איז מיר מתקן", איה קען נישט מסביר זיין וואס דער רבי געבט מיר, אבער עס איז מיר גוט געווארן אין לעבן, עס איז מיר ליכטיג געווארן אין לעבן, איה שפיר ווי דער אייבערשטער איז מיט מיר, אפילו איה האב נאך א ווייטע וועג צו גיין - דאך שפיר איה שוין ווי דער אייבערשטער איז מיט מיר, אפגערעדט וואס דער רבי לערנט אונז אז מען קען זיין מיט'ן אייבערשטן צוזאמען מיט די ווייב, מיר האט מען מדריד געווען אז די ווייב איז נאר ווען מען האט נישט קיין ברירה... "גענוג געווען, גיי שוין אין בית המדרש..." אבער מוהרא"ש האט נישט קיין ברירה, אז מען קען זיין אינדער היים מיט די ווייב צוזאמען מיט'ן אייבערשטן, זיין דבוק צום אייבערשטן.

רייסן שטיקער פון זיך

מיר האבן פריער געלערנט אין ספר פעולת הצדיק (סימן תתכ) ווי דער רבי האט געזאגט: "באמת אין נמצא שום תאוה כלל וכו'", עס איז נישט דא קיין תאוות, ווי דער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן נא): "וואס איז שייך צו זאגן תאוות? עסן דאך מען - מען זאל האבן כח צו דינען דעם אייבערשטן, שלאפן דאך מען - מען זאל קענען דינען דעם אייבערשטן, און חתונה האבן דאך מען - צו טון דעם רצון פונעם אייבערשטן, איז דאך נישט שייך צו זאגן אויף די אלע זאכן תאוות"; האבן מיר געשמעסט אז עס איז דא צוויי וועגן ווי אזוי צו דינען דעם אייבערשטן, עס איז דא א וועג פון רייסן שטיקער פון זיך, נאכדעם איז דא א וועג פון נעם אריין דעם אייבערשטן אין דיר; אדער זאגט מען אז עסן איז תאוה אכילה, אדער קען מען אריינגעמען דעם אייבערשטן: "נישך כח אייבערשטער פאר די פינגע קעיק", נישך כח אייבערשטער פאר די פינגע טעם וואס איה שפיר", "איה דאנק דיר אייבערשטער פאר אלעס וואס דו געבסט מיר", מען מאכט א פאר ברכה און א נאך ברכה.

יעדער איינער קען עס טון

וואס איז דער חילוק פון די צוויי וועגן? די ערשטע וועג איז געווען צדיקים וואס האבן עס געקענט טון, געצייילטע מענטשן פונעם דור האבן געקענט זיך אייננאצן אפשטיין, ווידער די אנדערע וועג איז א פרייליכע וועג, וואס יעדער איינער קען עס טון.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.